

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Any de la fe

Un nou any per tal que ens fixem en un aspecte de la vida cristiana. Recentment s'han celebrat l'Any del Rosari, l'Any de l'Eucaristia, l'Any Paulí, l'Any Sacerdotal i, dijous vinent, el papa Benet XVI obrirà un any dedicat a la fe. No és el primer Any de la Fe que celebra l'Església contemporània: Pau VI ja hi va dedicar un any que acabà el juny de 1968, un any «explosiu»: postconcili, publicació de l'enciclica *Humanae vitae*, revolució sexual, guerra freda, el Maig de París, matança d'estudiants a Mèxic... En moments de gran confusió i efervescència ideològica, Pau VI va proclamar el *Credo del Poble de Déu* per recol·locar de nou l'horitzó de la fe, que

és, en les seves paraules, «la base, l'arrel, la font i la primera raó de l'Església». Avui ja no som en el 68, però aquest nucli que alimenta la nostra raó de ser cristians ha de ser novament proposat a tota una generació que viu l'eclipsi de Déu, en què s'esgota el cristianisme sociològic i el nihilisme avança. Molts dels nostres diocesans viuen en l'absència de qualsevol vida eclesial. Ens cal fer front a tots aquests reptes sense perdre l'esperança, per a tornar a mostrar de paraula i d'obra Aquell que és «camí, veritat i vida» (Jn 14, 6b). Redescobrir el rostre salvador de Jesús és el principi de tota nova evangelització.

Diumenge XXVII de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi (2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals, era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.

Salm responsorial (Salm 127)

Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi; perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts

fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es pot divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi Déu creà l'home i la dona. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els diu: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

[La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el Regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebí el Regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenien als braços i els beneïa imposant-los les mans.]

2

full

Sobre la duresa de cor | Mn. Marc Majà i Guiu

En una de les preguntes d'un catecisme per a joves es diu: «Per què desitgem la felicitat? Déu ha posat en el nostre cor un infinit desig de felicitat que ell sol pot satisfer. Totes les satisfaccions terrenals ens donen només un tast de la felicitat eterna, i a través d'aquestes ens hem de deixar transportar cap a Déu.» Segons això, el cor de l'ésser humà guarda en el seu interior una aspiració infinita, a una felicitat sense límits. Quina meta tan alta i tan bona! Però, al mateix temps, quin desig tan difícil d'assolir i, de fet, tan fàcilment frustrable! Donant-nos aquest infinit desig de felicitat, no ens haurà abocat Déu mateix a una insatisfacció constant?

Avui, Jesús ens parla del cor de l'ésser humà i ens ensenya amb claredat que, moltes vegades, no trobem la felicitat desitjada perquè la nostra conducta s'allunya de la voluntat de Déu i, això, a causa precisament de la nos-

tra duresa de cor. En efecte, massa sovint ens enganyem i ens fem creure a nosaltres mateixos que som controladors i posseïdors d'allò que ens pot fer feliços. D'aquesta manera, deixem subtilment Déu de banda i, en el seu lloc, hi col·loquem succedanis de felicitat: els béns materials, les persones que estimem, els propis projectes de vida, una autorealització orgullosa... Obrant així, el nostre cor perd la tendresa i la generositat que brollen només de la gràcia divina i, tristament, s'endureix i es refreda.

Demanem al Senyor que no permeti que se'ns endureixi el cor. I posem, per part nostra, els mitjans que tenim a l'abast perquè sigui així: orientem el nostre cor a la meditació de la Paraula, a la trobada «tu a Tu» amb Déu en els sagraments i, certament, a la vivència diària de la caritat amb el qui tenim a la vora.

Comença l'Any de la Fe | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Dijous vinent, 11 d'octubre, el papa Benet XVI iniciarà per a tota l'Església l'Any de la Fe, que nosaltres som cridats a viure amb intensitat des del primer moment. L'inici de l'Any de la Fe coincideix amb la data de la celebració del cinquantè aniversari de l'obertura del segon Concili Vaticà. Aquest concili ha estat l'esdeveniment més important de l'Església en el segle XX i la llum que ha aportat a l'Església continua essent essencial per al nostre camí de cristians en la fidelitat a l'evangeli de nostre Senyor Jesucrist.

L'Any de la Fe és —en paraules del Sant Pare— un temps de gràcia espiritual que Déu ens ofereix per a recordar el do preciós de la fe. I cal que nosaltres, ja des del primer instant, el visquem professant la fe en la Trinitat, amb les paraules del credo, cada dia, personalment i comunitàriament, en família i en la parròquia o comunitat; intensificant la nostra reflexió sobre la fe, alimentant-nos de la Paraula i dels ensenyaments del Concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església Catòlica; celebrant amb fe renovada els sagraments, especialment l'Eucaristia, que ens porta al misteri de l'Església, fent-nos cada vegada més el Cos de Crist; escoltant la invitació a una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic Salvador del món. Dient-ho amb poques paraules: l'Any de la Fe és un temps de gràcia per a enfortir la nostra fe i així poder ser els nous evangelitzadors que la nostra Església i la nostra societat necessiten.

Comença l'Any de la Fe també a la nostra diòcesi. Des d'aquesta glossa del nostre Full Diocesà us vull fer arribar personalment la meua invitació a tots per a participar en l'eucaristia d'inici de l'Any de la Fe a la nostra diòcesi. Serà diumenge vinent, 14 d'octubre, a la nostra catedral i a dos quarts de sis de la tarda.

En aquest dia iniciarem també el curs pastoral a nivell diocesà, amb l'accent fort de l'Any de la Fe —com no podria ser de cap més manera— però també seguint el Pla Diocesà de Pastoral amb el tema de l'Eucaristia i amb el lema «Sigueu el que sou: el Cos de Crist!» L'Any de la Fe és un do de Déu per a viure millor el Pla Pastoral amb el lema «Sigueu sants!» En el període d'aquest pla pastoral el Senyor ja ens ha fet el do d'un fill de la nostra diòcesi canonitzat, sant Francesc Coll, i ara, el 21 d'octubre, un nou signe d'encoratjament amb la canonització de la beata Carme Sallés.

El mateix diumenge, 14 d'octubre, hi haurà des del matí al Seminari Diocesà una jornada per a poder preparar-nos millor a viure l'Any de la Fe i el curs pastoral. També hi sou convidats tots els qui us sentiu cridats a aprofundir què significa aquest nou temps de gràcia que Déu ens ofereix i de manera especial als membres dels consells parroquials, els catequistes, les famílies, els educadors... Tots hi sereu benvinguts! La nostra comunió eclesial és llavor de mostassa humil, però gran en esperança.

Agenda litúrgica de la setmana

7 ■ Diumenge XXVII de durant l'any / Cicle B. La Mare de Déu del Roser.

Lectures: Gènesi 2,18-24 / Salm 127 / Hebreus 2,9-11 / Marc 10,2-16

Litúrgia de les hores: Setmana III

8 ■ Dilluns. Sant Sergi, màrtir (†303).
Lectures: Gàlatas 1,6-12 / Salm 110 / Lluc 10,25-37

9 ■ Dimarts. Sant Dionís, bisbe i companys màrtirs (s. III). Sant Joan Leonardi, prevere (1541-1609).

Lectures: Gàlates 1,13-24 / Salm 138 / Lluc 10,38-42

10 ■ Dimecres. Sant Tomàs de Villanueva, bisbe (1486-1555).

Lectures: Gàlates 2,1-2.7-14 / Salm 116 / Lluc 11,1-4

11 ■ Dijous. Santa Soledat Torres Acosta, verge (1826-1887). Beat Joan XXIII, papa (1881-1963).

Lectures: Gàlates 3,1-5 / Salm Lluc 1,69-70.71-72.73-75 / Lluc 11,5-13

12 □ Divendres. La Mare de Déu del Pilar. Sant Serafí, religiós (1540-

1604). Sant Guifre, bisbe (674-709).

Lectures: 1Cròniques 15,3-4.15-16;16,1-2 / Salm 26 / Lluc 11,27-28

13 ■ Dissabte. Sant Eduard, rei (1002-1066).

Lectures: Gàlates 3,22-29 / Salm 104 / Lluc 11,27-28

14 ■ Diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle B. Sant Calixt, papa i màrtir (155-222). Santa Fortunata, màrtir (c281-c298).

Lectures: Saviesa 7,7-11 / Salm 89 / Hebreus 4,12-13 / Marc 10,17-30

Tot a punt per a l'Any de la Fe | Redacció

El sant pare Benet XVI ha convocat l'Any de la Fe, que s'iniciarà solemnement dijous vinent, 11 d'octubre, en el cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II i en els vint anys de la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, i que es desenrotllarà fins a la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers, el 24 de novembre del 2013. A més, just al principi d'aquest Any de la Fe, se celebrarà el Sínode Universal dels Bisbes, tractant el tema de la nova evangelització. En paraules del mateix Papa, l'Any de la Fe «és una invitació a una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic salvador del món» (*Porta fidei*, 6).

Motius de la convocatòria

Seleccionem alguns fragments del «motu proprio» *Porta fidei* en què Benet XVI explica quins són els motius de la convocatòria de l'Any de la Fe:

«No podem deixar que la sal es torni insulsa i la llum romanguí oculta (cf. Mt 5, 13-16). Com la samaritana, també l'home actual pot sentir de nou la necessitat d'acostar-se al pou per a escoltar Jesús, que convida a creure en ell i a extreure l'aigua viva que raja de la seva font (cf. Jn 4, 14). Hem de descobrir de nou el gust d'alimentar-nos amb la Paraula de Déu, transmesa fidelment per l'Església, i el Pa de la vida, ofert com a aliment a tots els seus deixebles (cf. Jn 6, 51)» (núm. 3).

«La renovació de l'Església passa també a través del testimoniatge ofert per la vida dels creients: amb la seva mateixa existència en el món, els cristians són cridats efectivament a fer resplendir la Paraula de veritat que el Senyor Jesús ens va deixar» (núm. 6).

«Amb el seu amor, Jesucrist atrau cap a si els homes de cada generació: en tot temps, convoca l'Església i li confia l'anunci de l'Evangeli, amb un mandat que és sempre nou. Per això, també avui és necessari un compromís eclesial més convençut en favor d'una nova evangelització per a redescobrir l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe. El compromís missioner dels creients treu força i vigor del descobriment quotidià del seu amor, que mai no pot faltar. La fe, en efecte, creix quan es viu com a experiència d'un amor que es rep i es comunica com a experiència de gràcia i goig. Ens fa fecunds, perquè eixampla el cor en

l'esperança i permet de donar un testimoniatge fecund. En efecte, obre el cor i la ment dels qui escolten per a acollir la invitació del Senyor a acceptar la seva Paraula per a ser els seus deixebles» (núm. 7).

Principals actes a Roma

L'obertura de l'Any de la Fe que tindrà lloc en la Plaça de San Pere el dijous 11 d'octubre, cinquantè aniversari del Concili Vaticà II. Hi haurà una solemne concelebració eucarística amb tots els Pares sinodals, els presidents de les Conferències Episcopals del món sencer i els últims Pares conciliars. El 21 d'octubre es canonitzaran set màrtirs i confessors de la fe, entre ells la vigatana Carme Sallés. El 25 de gener del 2013, en la tradicional celebració ecumènica a Sant Pau Extramurs, es resarà perquè «a través de la professió comuna del Símbol els cristians [...] no oblidin el camí de la unitat». El 28 d'abril el Sant Pare confirmarà un grup de joves. El diumenge 5 de maig estarà dedicat a la pietat popular i a la labor de les confraries. El 18 de maig, vigília de la Pentecosta, els moviments antics i nous es reuniran a Sant Pere. El diumenge 2 de juny, Corpus Christi, hi haurà una solemne adoració eucarística coordinada amb moltes catedrals i esglésies del món. El diumenge 16 de juny estarà dedicat al testimoniatge de l'Evangeli de la Vida. El 7 de juliol, conclourà a Sant Pere el pelegrinatge dels seminaristes, novícies i novicis de tot el món. El 29 de setembre, els protagonistes seran els catequistes en l'aniversari de la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*. El 13 d'octubre serà dedicat a la presència de Maria en l'Església. Finalment, el 24 de novembre se celebrarà la jornada de clausura de l'Any de la Fe.

Obertura de l'Any de la Fe a Vic i a Solsona

Recordem els principals actes. A Vic, el dia 14 d'octubre: a les 11'00 h, acolliment al Seminari i pregària; a les 11'30, presentació dels objectius del pla diocesà, xerrada sobre l'Any de la Fe (a càrrec de Mn. Jaume Casamitjana) i presentació del curs pastoral. A les 13'30, dinar al Seminari. A les 15'30, testimoni. A les 17'30, celebració de l'eucaristia a la catedral, presidida pel bisbe, Mons. Romà Casanova.

A Solsona, el dia 12 d'octubre: a les 10'00 h, benvinguda i esmorzar; a les 10'30, pregària; a les 10'40, presentació del Pla Pastoral; a les 12'30, eucaristia a la catedral; a les 14'00, dinar de germanor; a les 16'00, audiovisual i actuació musical. Tothom hi és convidat.

Per què un Any de la Fe? El dret de Déu

Per què un Any de la Fe? La pregunta no és retòrica i necessita una resposta davant les grans expectatives que viu l'Església per a aquest esdeveniment. Benet XVI ha donat una primera motivació quan n'ha anunciat la crida: «la missió de l'Església, com la de Crist, és essencialment parlar de Déu, fer memòria de la seva sobirania, recordar a tothom, especialment als cristians que han perdut la seva identitat, el dret de Déu sobre el que li pertany, és a dir, la nostra vida. Precisament per a donar un renovat impuls a la missió de tota l'Església de conduir els homes fora del desert —en el qual sovint es troben— vers al lloc de la vida, l'amistat amb Crist que ens dóna la seva vida en plenitud». Aquesta és la intenció principal. No fer caure en l'oblit el fet que caracteritza la nostra vida: creure. Sortir del desert que porta en si el mutisme de qui no té res a dir, per tal de restituir el goig de la fe i comunicar-la de manera renovada.

Aquest any, en primer lloc, es refereix a tota l'Església, perquè en la dramàtica crisi de fe que toca molts cristians sigui capaç de mostrar encara amb renovat entusiasme el veritable rostre de Crist que crida al seu seguiment.

És un any per a tots nosaltres, perquè en el perenne camí de fe sentim la necessitat de donar nou vigor al pas, que ha esdevingut a vegades lent i cansat, i convertir el nostre testimoni en més incisiu. No poden sentir-se'n exclosos tots aquells que són conscients de la seva debilitat, que sovint pren forma d'indiferència i d'agnosticisme, per a retrobar el sentit perdut i per a comprendre el valor de pertànyer a una comunitat, veritable antídote a l'esterilitat de l'individualisme dels nostres dies.

En el document *Porta fidei*, Benet XVI ha escrit que «aquesta porta de la fe està sempre oberta». Això significa que ningú no pot sentir-se exclòs de ser positivament provocat sobre el sentit de la vida i sobre les grans qüestions que especialment en els nostres dies ens colpeixen, per la persistència d'una crisi complexa que augmenta els interrogants i eclipsa l'esperança. Fer-se la pregunta sobre la fe no equival a escapar-se d'aquest món, sinó que ens fa conscients de la responsabilitat que tenim envers la humanitat en aquest context històric.

Serà un any durant el qual la pregària i la reflexió poden més fàcilment coordinar-se amb la intel·ligència de la fe, de la qual tots hem de sentir la urgència i la necessitat. No pot succeir, en efecte, que els cristians excel·leixin en els diversos camps de la ciència per a convertir-se en més professionals en el seu esforç laboral i, en canvi, trobar-se amb una dèbil i insuficient coneixença dels continguts de la fe. Un desequilibri imperdonable que impedeix de créixer en la identitat personal i de saber donar raó de la nostra elecció.

Rino Fisichella (www.annusfidei.va)

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....**14 de setembre del 2012**

44. Esposos grans (78 i 68 anys); només el marit cobra prestació mínima de jubilació amb la qual no cobreixen les despeses mínimes d'habitatge i subministraments. Sol·liciten: ajut econòmic per a pagament del rebut de la llum. Import: 98 euros.

45. Família formada per matrimoni amb sis fills en una situació econòmica de gravetat, ja que pròximament acabaran el cobrament del subsidi i no hi haurà cap ingrés. Sol·liciten: ajut econòmic per a suport en despesa bàsica d'alimentació i material escolar. Import: 280 euros.

46. Família formada per pare, mare i dos fills. En aquests moments no treballa ningú de la unitat familiar i els únics ingressos que tenen són 246 euros que cobra la mare de la RMI. De lloguer paguen 231 euros. Sol·liciten: ajut econòmic per a suport en despesa bàsica d'alimentació. Import: 120 euros.

47. Home sol de 45 anys en situació de salut complicada pel fet de patir una malaltia crònica i no tenir xarxa familiar ni social. Cobra prestació mínima i viu

en una pensió. Sol·licita: ajut econòmic per a medicació. Import: 30 euros.

48. Marit i muller de 45 i 30 anys amb tres fills menors de 6, 4 i 1 cobrant subsidi mínim de 600 euros; el pare pateix malaltia que en aquests moments li impedeix de treballar: paguen 350 euros de lloguer. Sol·liciten: ajut econòmic per a despesa bàsica d'alimentació. Import: 140 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: **Unnim 2107.1002.39.3378964893.**

6

full

Nova etapa del Full Diocesà | Xavier Bisbal i Talló, pvre.....

Des del primer diumenge d'octubre assumeixo la direcció del Full Diocesà de Vic, per manament del nostre bisbe Romà Casanova. En primer lloc, vull donar les gràcies a Mn. Josep Casals per la tasca realitzada en els darrers anys, com també als col·laboradors que enriqueixen amb les seves aportacions aquesta publicació i al personal i direcció de gràfiques DIAC.

No són temps fàcils per a la comunitat eclesial ni per a la premsa escrita (i menys la de paper). Procurarem oferir un producte digne a tots els nostres lectors, que el Full sigui portaveu de la vida diocesana i de l'Església universal, que sigui un nexa d'unió entre els diocesans de Vic i també un mitjà formatiu pel que fa a la fe cristiana, l'espiritualitat, la lectura creient de l'actualitat i els valors humans. Espero, malgrat les meves limitacions, poder afrontar tots aquests objectius, el repte digital i renovar la publicació.

La catedral us necessita | Fèlix Guàrdia i Torrents

En els articles anteriors [1 de juliol, 27 de juliol i 9 de setembre] se'ns ha parlat de la importància teològica i simbòlica de la catedral. La seva mateixa història ens fa adonar com al llarg de les generacions s'ha reconegut la seva vinculació amb l'Eglésia local. La mateixa dimensió d'aquest edifici singular, la seva bellesa i la seva ornamentació ens revelen l'estima dels fidels per la funció d'aquest temple.

Amb tot, no sempre es té consciència que la catedral és de tots i que l'hem de sentir nostra. És normal que els feligresos se sentin més vinculats al seu temple parroquial, per la seva proximitat i per la participació en les celebracions que marquen moments importants de la seva vida. També s'explica la devoció que desvetllen ermites i santuaris que senyalen la vivència religiosa de tot un poble.

Però tot això no hauria de fer-nos oblidar el paper de la catedral com a mare de totes les esglésies del bisbat. De fet, en algunes ocasions això es posa en relleu. Recordeu, per exemple, les ordenacions i les preses de possessió episcopals, les ordenacions presbiterals, les exèquies dels bisbes, l'acolliment de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense, algunes efemèrides i commemoracions que apleguen gent de tota la geografia diocesana, la promulgació dels Plans Diocesans de Pastoral, la celebració anual del Dia de la Catedral, etc.

Cal no menystenir el fenomen tan actual del turisme. A les ciutats que són seus episcopals, un dels edificis més visitats sol ser la catedral. L'espai dedicat al culte i a la pregària, l'ambient de recolliment, la bellesa i el significat dels retaules, de les imatges i de les pintures, són elements que poden desvetllar sentiments religiosos

que predisposin l'esperit a la recepció de la Bona Nova.

Al llarg de la història, molta gent ha contribuït a l'embelliment de la catedral segons els gustos dels seus temps. Per això hi trobem estils ben diversos. Algunes vegades, s'ha hagut de refer el que les guerres, les revolucions i el pas del temps havien destruït. Sempre, amb molt d'esforç, s'ha imposat el criteri de fer de la catedral un lloc digne.

Els edificis antics, i més els de grans dimensions, tenen un procés d'envelliment que exigeix un alt cost de manteniment, totalment inassequible per a la migrada economia del bisbat. Imagineu-vos el que costa restaurar la façana, impermeabilitzar els molts metres quadrats de teulada o restaurar un campanar que té quasi mil any. Adoneu-vos, a més, de la despesa que comporta el funcionament quotidià de la catedral. Penseu en la vigilància, la seguretat, la neteja, la calefacció, l'electricitat, la megafonia, les petites reparacions...

És cert que la complicitat amb algunes administracions, institucions privades i fundacions ha permès de fer-hi reformes d'alt cost. I també que les aportacions dels visitants i les col·lectes i els donatius dels qui participen d'una manera directa en el culte de la catedral són una bona ajuda. Però no n'hi ha prou, ni de bon tros.

Des d'aquestes pàgines del Full Diocesà, atesa la seva difusió a tota la diòcesi, us convidem a pensar-hi i a prendre un xic de consciència diocesana. Estem convençuts que amb la vostra imaginació i de formes ben variades podreu respondre amb concrecions diverses a la crida que us fem: **la catedral us necessita.**

I (quasi) 100! | Mossèn Capellà | Xavier C.....

Totes les coses tenen un final. Feliç o no, depèn de l'estat anímic de cadascú. Ja ho diu la Bíblia, que ho diu tot: «Hi ha un temps per a cada cosa... Un temps de parlar, un temps de callar...» (Coh 3-7). Oi més ara que som en època de retallades, de primes de risc... en definitiva, de crisi globalitzada, lletja com un bunyol de quaresma rebregat.

Aquesta secció de la darrera pàgina compta ja deu anys i gairebé ha arribat a centenària. Exactament són 98 vegades les que, més o menys mensualment i amb desigual encert, estampà el títol «Tot a un euro», i anà fent la viu-viu. Fa poc, per imperatiu legal de bombolles esblaimades, es va aprimar a ½ euro. Ara, ni a un cèntim. S'ha marfós existencialment. I no hi ha rescats ni pactes fiscals que hi valguin. A més, si hi afegim que la meva col·laboració al Full es remunta a trenta-set anys enrere, quan l'assenyat bisbe Masnou em pescà l'any 1975 del segle passat per integrar-m'hi, crec que el meu cicle s'ha esgotat amb escreix. Calen noves persones i idees. No fos cas que resultéssim anacrònics, com peces de *vintage*, que diuen ara.

Però la vida continua, ni que sigui a bots i a empenyes. Ens ho hem d'agafar bé. Que els Bancs s'ensorren, que l'IVA s'engreixa, que al súper tot és més car, que estan pels núvols el gas, la llum, la perruqueria, els espectacles (el teatre no, perquè els polítics en fan de franc), fins i tot és més cara la funerària! (ja ni podem morir-nos en pau), etcètera. Doncs, paciència,

i que la Merkel es compadeixi de nosaltres i el Tito Vilanova les encerti.

Tinc un amic que té una botiga on hi ha una mica de tot, com hortalisses, fruits secs, caramels estampats, granes i llavors, flors, pinso per al canari i corretges per al gos, etc. El botiguer sempre fa bona cara, malgrat els dies tèrbols, i saluda cordialment tothom, sobretot les fèmines, encara que a vegades s'ho hagin de ben menester: «Hola, guapa! Com va, maca? Bon dia, reina!...» L'import del calaix és més aviat minso, però ell s'ho agafa amb serenitat: «De mica en mica es va fent bullir l'olla!», diu. Bon exemple.

Així, doncs, anar tirant, sense passar-se de llest ni de guapo. No com aquell que es valorava tant a si mateix que cada nit dormia dins una caixa forta. Déu sobre tot i el dimoni que estossegui. Apa! Feu bondat!

fxavier3659@yahoo.es

Dites casolanes | Sebastià Codina

De vell ningú no en vol ser, però tothom vol envellir. Fem mans i mànegues per conservar la salut i allargar la vida. La vellesa i la malaltia fan basarda. Segons la Bíblia, els qui arribaven a vells eren envejats i venerats. Els ancians tenien la paella pel mànec. Eren un llibre obert davant la família i el poble. La vellesa s'ha allargat i ha engendrat una nova classe que reclama els seus drets. L'habitatge ha passat de la gran casa pairal al forat d'un piset escarransit. La família era una pinya. L'aiguabarreig de cultures era desconegut. Potser el confort i la vida més fàcil han fomentat l'egoisme i s'ha posat en pràctica allò de «tants caps tants barrets, campí qui pugui i visca la Pepa!». Fer-se gran suposa un desgast que, estant molt

de sort, només es pot apedaçar una mica. No hi ha recanvis i les peces s'atrotinen. I podríem recordar: «Criatures naixem i criatures ens tornem... Geni i figura fins a la sepultura... i que si durant anys i panys s'han fet bogeries, no es panseixen pas en quatre dies...»

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60